

CARACTERIZACION DA CRISE EN ESPAÑA E EN GALICIA

TESES

1
2
3
4 Caracterizada basicamente como financeira, a crise actual é máis que iso, pola converxencia
5 simultánea doutras situacións problemáticas nos eidos enerxético, ecolóxico. inmobiliario e
6 alimentario. En parte é unha crise de sobreprodución, e ó mesmo tempo de subprodución de
7 materias primas e de superación dos límites do planeta. En definitiva, trátase dunha crise
8 sistémica. A baixa da taxa de ganancia provoca intentos do capital por recuperala, a costa
9 dunha maior explotación dos traballadores. Ó tempo, trata de aumentar a produtividade, e con
10 ela a taxa de plusvalía, e recortar dereitos dos traballadores. Pero con iso non se anima
11 precisamente o consumo. Provócase simultaneamente sobreprodución e subconsumo.

*Aspectos centrais
da crise*

12 En España deuse unha continuidade, maior da xeralmente admitida, entre o franquismo e a
13 actual monarquía. Produciuse unha recuperación de liberdades democráticas, sobre todo das
14 liberdades formais, non acompañada de cambio social. A transición respectou o esencial do
15 aparato do estado con só leves maquillaxes. Nin a xudicatura nin as forzas de seguridade
16 foron depuradas, pero sobre todo a estrutura económica non sufriu cambios.

*a transición
inacabada*

17 Tras os gobernos conciliatorios da UCD, o de Felipe González fixo os primeiros cambios
18 substanciais. Nun sentido ben distinto do que cabía esperar fíxose unha reconversión
19 industrial que destruíu boa parte do tecido produtivo. Xunto a recortes substanciais dos
20 dereitos laborais, mantívose certo benestar social gracias ós fondos da Comunidade
21 Económica Europea. No tempo de Aznar radicalízase o modelo neoliberal, e o crecemento
22 económico baséase nun capitalismo Inmobiliario desbocado, con privatización de bens,
23 recursos e servizos públicos, protagonismo determinante do turismo e a construción e forte e
24 ó longo insostible endebedamento privado (das pequenas empresas e familias) polos baixos
25 tipos de interese.

*Evolución política
do modelo
económico*

26 O rendemento decrecente da economía produtiva foi desprazando capitais a unha economía
27 especulativa baseada cada vez máis en expectativas insostibles o longo prazo, de tipo
28 piramidal, moi produtivas na aparencia da contabilidade financeira, ata o seu derrube brusco,
29 coñecidas como burbullas. Sucedéronse varias, empezando pola das *novas tecnoloxías*, pero
30 a máis demoledora é a actual burbulla inmobiliaria, pola enorme actividade despregada polo
31 sector e a poboación laboral empregada nesta actividade.

*A especulación
inmobiliaria como
modelo*

32 Ás causas comúns a todos os países capitalistas, súmanse en España as directamente
33 debidas ó modelo de acumulación capitalista específico do noso país. O tecido produtivo foi
34 desmantelado nos tempos dos gobernos do PSOE. Os tratados de Maastricht y Amsterdam,
35 impuxeron o desmantelamento da base produtiva "real" (xeradora de bens), fundamentada na
36 acción combinada de un sector público potente e de entidades privadas (ó servizo do capital
37 industrial). Fixéronse sucesivas reconversións e privatizacións, a favor do capital bancario
38 fundamentalmente. O masivo desemprego estrutural enraízase neste proceso de destrución
39 da economía produtiva.

*O modelo
neoliberal de
construcción
europea*

40 O capital e os seus intelectuais orgánicos non negan esta realidade indiscutible, pero a
41 analizan de forma interesada. O paro estrutural, deberíase á rixidez do mercado de traballo,
42 ás elevadas cotas da Seguridade Social e ó despido caro. O déficit exterior sería excesivo
43 pola falta de competitividade, debida ós custos laborais e á baixa produtividade. Débese
44 demasiado ó exterior por ter que financiar o déficit comercial pola falta de competitividade.
45 Polo tanto, paro, déficit e endebedamento son causados polos traballadores. Para nos, as

*O que di o capital
sobre esta crise*

1 causas son o lugar que ocupamos na división do traballo dentro do bloque capitalista da UE e
2 as relacións de poder e hexemonía no propio país.

3 Fómomos especializando en actividades e servizos de baixo nivel tecnolóxico. A UE concentra
4 as manufacturas avanzadas nas zonas centrais desde as que el capital hexemónico exporta ó
5 resto da Unión, favorecido pola moeda única e as políticas do BCE. O capital español
6 especialízase en extraer plusvalía absoluta, en intermediar os fluxos financeiros e no saqueo
7 dos salarios do futuro e os recursos naturais e públicos.

8

9 **O CAMBIO DE MODELO PARA UNHA** 10 **TRANSFORMACIÓN DO SISTEMA** 11 **ECONÓMICO: UNHA CUESTIÓN POLÍTICA**

12 O capital coincide con nos na necesidade dun cambio de modelo. Para eles, precísase unha
13 nova reforma laboral, dinamitando a negociación colectiva, substituída pola negociación
14 individual das condicións de traballo e eliminando o papel dos sindicatos. Pola súa banda, o
15 PSOE pretende un axuste modernizador, para reiniciar un ciclo expansivo sen alterar a
16 correlación de forzas entre capital e traballo, reducindo o sector inmobiliario a favor das
17 telecomunicacións e os conglomerados enerxéticos, inversións en I+D+i e formar "capital
18 humano" para un sector servizos precario. Inclúese aquí o "proceso de Bolonia" e a énfase na
19 formación profesional.

20 Pero as reformas laborais e a "modernización" privada seguíronse desde fai trinta anos sen
21 acercarnos ás economías europeas avanzadas e sen eliminar o paro crónico. Isto débese ás
22 condicións políticas. O verdadeiro lastre para el desenvolvemento é o capital español e o seu
23 modelo especulativo, xunto ás políticas impostas pola UE que obstaculizan un
24 desenvolvemento equilibrado.

25 A actual debilidade do sector financeiro ofrece a mellor oportunidade para propoñer un cambio
26 de modelo. En condicións capitalistas, a maior produtividade tende a facer crónico o
27 desemprego. A alternativa é a planificación democrática da economía, coa produción
28 supeditada ás necesidades das persoas, nun marco que asegure a sustentabilidade da
29 sociedade, o medio ambiente e os recursos naturais.

30 Ten que ser a intervención pública quen determine a inversión, unha política industrial activa,
31 una política selectiva de crédito, e un sistema público de benestar con maior provisión de bens
32 e servizos en especie e a participación dos traballadores nas decisións.

33 O cambio de modelo non é un problema técnico. O modelo económico actual susténtase no
34 poder del bloque dominante e nos límites da Constitución de 1978 e da "construción europea".
35 Por iso a alternativa ten que ser política. O reto é construír a alianza capaz de alterar a
36 relación actual de forzas.

37 Non abonda coa expansión indiscriminada da demanda. **O keynesianismo é redescuberto**
38 **porque serve para salvar e reforzar a posición dominante dos que xa a ocupan.** As
39 medidas anticrise que se toman hoxe son o exemplo: inxeccións de liquidez para reestruturar
40 balances de Bancos e Caixas, plan 8.000 para que non quebre empresas de obras públicas,
41 axudas ó automóbil que a enchernos de asfalto.... **Máis ben debería evitarse a volta o nivel**
42 **de consumo y produción anterior, e tender a un ordenado decrecemento dos sectores**
43 **con produción excesiva.**

*A división europea
do traballo*

*O intento de que a
crise a paguen os
traballadores*

*As Reformas
laborais do capital*

*Pola planificación
democrática da
economía*

*Intervención
Pública na
economía
Por outro modelo
político e
económico*

*Os intentos de
parchear a crise do
capitalismo*

1 **Urxe un impulso público** para actividades capaces de crear máis e mellor emprego sen
2 danar o entorno. A resposta é basicamente política porque hai que optar entre alternativas,
3 forxar alianzas e disputar o poder para levalo á práctica. **Unha alianza con sectores de**
4 **economía social, corporacións vinculadas ó territorio, PYMES e empresas innovadoras**
5 **baixo a dirección do sector público con gran achega de I+D+i.**

6 **Medidas para facer posible unha saída democrática á crise**

7 *-Un sistema financeiro ó servizo do novo modelo, nacionalizado, non como*
8 *socialización de perdas senón como norma de funcionamento xeral:*

- 9 • Non a una reestruturación que facilite a concentración da banca privada e faga
10 depender máis dela ás Caixas de Aforro
- 11 • Banca Pública especializada
- 12 • Suxeición do Banco de España a control democrático
- 13 • Reorganización das Caixas de Aforros e regulación das súas actividades cara ás
14 necesidades dos territorios nos que operan

15 **-Políticas de vivenda:**

- 16 • Impedir desafiuzamentos das vivendas en uso
- 17 • Limitar as cotas das hipotecas á capacidade económica dos habitantes
- 18 • Confiscación de vivendas ociosas e inocupadas
- 19 • Programa de vivenda protexida en aluguer e creación da bolsa de vivenda pública en
20 aluguer

21 *-Aumento da capacidade fiscal que posibilite a expansión da protección social a*
22 *niveles comparables ó noso entorno económico:*

- 23 • Un sistema impositivo máis progresivo que grave fundamentalmente as rendas do
24 capital e os beneficios das grandes compañías
- 25 • Recuperar o imposto sobre o patrimonio.

26 **-Unha profunda democratización do Estado a todos os niveis**

- 27 • Introducción de formas de democracia participativa e control cidadán, para que máis
28 recursos para o Estado non signifiquen máis recursos para as oligarquías.
- 29 • Gasto público enfocado á satisfacción das necesidades sociais, á creación de
30 emprego digno e á protección do medio natural e os bens comúns, na perspectiva
31 dunha planificación democrática da economía

32 *-Esixir a democratización das institucións europeas e un cambio nas políticas da*
33 *unión para romper o círculo infernal polo que os traballadores dos países centrais deben*
34 *aceptar recortes para ser competitivos e os dos periféricos porque non o son:*

- 35 • Control dos fluxos de capital
- 36 • Ordenación dos intercambios comerciais para corrixir os desequilibrios territoriais

37 **-Un programa de nacionalizacións dos sectores estratéxicos:**

- 38 • Enerxía, telecomunicacións e transporte, ademais da banca
- 39 • Restitución ó sector público das grandes empresas privatizadas nos últimos 30 anos
- 40 • Propiedade pública de todo o solo urbano e urbanizable.
- 41 • Creación dun forte sector público de I+D.
- 42 • Potenciación do sector cooperativista como espacio económico máis ligado ós
43 traballadores.

44 **O propio proceso de formular esas alternativas é o primeiro paso para a**
45 **construción de las alianzas,** por coincidir coas elaboracións de grupos, organizacións

Construcción de alianzas

1 sectoriais e persoas que coñecen os problemas e reflexionan sobre eles. Ben mirado, como
2 dixo Marx, os problemas fórmulanse cando existen as solucións.

3 **ESTRUTURA DE CLASES**

4 **O nivel de conciencia de clase**

5 Máis aló da actual estrutura de clases, hai que seguir reivindicando o protagonismo da clase
6 traballadora na creación de riqueza, desenmascarando a terxiversación que atribúe dita
7 creación ao capital, como a que se manifesta na expresión "creación do emprego" que trata á
8 forza de traballo como obxecto pasivo e aos "empregadores" como suxeitos activos,
9 expresando así a subordinación ideolóxica á clase burguesa dominante que conduce a
10 xustificar o incremento dos beneficios empresariais como obxectivo primordial do
11 desenvolvemento económico e 19 precondition para a diminución do paro.

12 Fronte a iso é importante subliñar que, ante os límites ecolóxicos ao crecemento, un
13 desenvolvemento sustentable só pode basearse na creatividade do traballo colectivo,
14 facilitada polo uso de instrumentos de programación variable como son os computadores: si a
15 curto prazo a reactivación económica descansa fundamentalmente sobre o consumo de bens
16 necesarios pola clase traballadora, que require un aumento do salario mínimo e das rendas
17 salariais máis baixas xunto ao establecemento dun salario social, a medio prazo un
18 desenvolvemento baseado na innovación no traballo, require que a clase traballadora asuma
19 a responsabilidade da súa xestión, o que debe ser un obxectivo central dun sindicalismo
20 sociopolítico xunto ás reivindicacións salariais e de redución da xornada de traballo. De feito
21 esta redución, cun máximo de 35 horas á semana, debe facilitar a formación laboral
22 imprescindible para o devandito desenvolvemento.

23 Hai que destacar as diferenzas entre as perspectivas actuais e as de hai un século, cando o
24 desenvolvemento industrial descansaba sobre un maquinismo que obstaculizaba o control
25 efectivo dos medios de produción pola clase traballadora, favorecendo que cando a súa
26 propiedade pasase a ser colectiva o seu control fose exercido por unha burocracia estatal.
27 Xunto á centralización do Estado, a centralización das organizacións política e sindical da
28 clase traballadora respondía a necesidades obxectivas, aínda que a súa consecuencia fose
29 reducir a participación democrática efectiva dos traballadores e das traballadoras.

30 Pola contra, actualmente a asunción pola clase traballadora da súa imprescindible función
31 dirixente dun desenvolvemento sustentable require dunha ampla participación democrática a
32 todos os niveis, que é esencial tamén para a súa organización política e sindical, utilizando as
33 estruturas en rede que facilitan as tecnoloxías da comunicación a través de Internet. E a
34 diferenza do século pasado, a socialización da propiedade dos medios de produción
35 colectivos será unha esixencia para adecuarse á necesaria xestión colectiva dos mesmos,
36 como unha característica esencial do proxecto socialista do século XXI.

37 A estrutura interna da clase obreira ha sufrido importantes variacións, pero a clase
38 traballadora como tal, a que vende a súa forza de traballo no mercado, consolidouse, creceu e
39 continúa sendo o principal grupo existente en calquera país medianamente desenvolvido.
40 Mesmo creceu máis aló da concepción estrita de asalariada, en sectores convertidos en
41 autónomos pola esixencia do mercado de traballo, é dicir, polas necesidades e esixencias do
42 capital. Diversificouse o exército de reserva. As grandes concentracións fordistas (de traballo
43 en cadea) seguen existindo pero moito máis diminuídas e deron paso ás grandes
44 concentracións de traballadores e traballadoras no sector servizos, moito máis atomizado

*Centralidade da
clase obreira*

*Crecemento
sostible e os seus
limites*

*O desenvolvemento
industrial no
século XX*

*O desenvolvemento
científico técnico
no século XXI*

*As transformacións
na clase obreira*

1 laboral, sindical e, obviamente, cunha concepción de nexos social unitario máis distante. Así
2 mesmo, na pouca industria que queda no noso país e, especialmente, no sector da
3 construción implantouse o fenómeno da subcontratación, desde o cal as grandes empresas
4 extraen maiores plusvalías pola presión destas ás súas subcontratas as cales requiren
5 espremer máis aos seus traballadores para manter o seu beneficio. Isto é outro dos principais
6 causantes da dispersión laboral e sindical.

7
8 Creouse, por outra banda, unha nova forma de explotación baseada no capital humano.
9 Actualmente leva a cabo unha educación puramente capitalista, que busca como único motivo
10 a creación de traballadores e traballadoras que, mediante o seu coñecemento adquirido
11 durante os seus anos de formación, traballa vendendo este coñecemento a favor das
12 empresas que a cambio lle proporcionan un soldo polo seu inesgotable labor. Este labor faise
13 imposible si non é grazas ao seu esforzo e sacrificio como o de calquera traballador da clase
14 obreira. Esvaécese, pois, o vello ideal da clase obreira produtora de beneficios físicos e
15 creouse unha clase obreira xeneralizada, onde xa non só se explota ao obreiro de forma
16 física, senón tamén intelectualmente.

17
18 A conciencia de clase non é algo abstracto que se inocula desde a teoría, senón que vén
19 determinada, principalmente, polo lugar que se ocupa na produción e nos servizos, polo
20 proceso unitario que xera a acción reivindicativa e social colectiva e pola consistencia política
21 que todo iso dá á loita de clases, non só como instrumento ou forma de defender
22 reivindicacións e dereitos senón, tamén, como maneira de intervención sociopolítica na
23 realidade económica e social.

24
25 Con todo, non sempre os traballadores e as traballadoras teñen conciencia da devandita
26 explotación, polo que con frecuencia é necesaria unha actividade de propaganda e de
27 concienciación da clase traballadora. A conciencia de clase consiste precisamente neste darse
28 conta por parte do traballador da existencia da alienación económica, política, social e
29 relixiosa na que vive na sociedade capitalista e superar barreiras impostas por un capitalismo
30 interesado en que os traballadores non se relacionen entre eles antepondo prexuízos. A
31 conciencia de clase é requisito indispensable para a revolución e a liberación da explotación
32 do home polo home.

33
34 Considerando o proceso dos últimos anos e tendo en conta os máis importantes feitos
35 acontecidos -caída da URSS e hexemonía neoliberal de políticas económicas e valores- a
36 conciencia de clase e/ou conciencia crítica esvaécese, antepóndose nos suxeitos un
37 individualismo interesado que está a minar e anulando a conciencia colectiva. O proceso de
38 desnaturalización e desmantelamento dos partidos comunistas, en esencia un proceso
39 autodestrutivo, contribuíron á confusión ideolóxica da esquerda e a irrupción de todo tipo de
40 oportunismos a esquerda e dereita, desde as “casas comúns da esquerda”, “terceiras vías” ou
41 “anticapitalistas”, cuxa única finalidade é a de enterrar a rica historia de loita dos comunistas.
42 Este sentimento de culpabilidade segue infectando o debate da refundación do comunismo. A
43 situación afectou ao movemento inicial, á esquerda política e á intelectualidade de esquerdas
44 até o punto de que, en conxunto, a proposta que emanou da esquerda foi nula desde o punto
45 de vista da loita de clases ou do apontoamento dunha conciencia crítica, abandonando o
46 terreo da loita de ideas e de alternativas de sociedade á dereita e ás políticas de dereita. Este
47 proceso tamén afectou de cheo ao noso partido que sufriu unha importante perda de
48 militancia e de influencia social, especialmente no movemento obreiro. Tamén é o caso de EU,
49 organización na que participamos e na que indiscutiblemente os afiliados con carné do PCG
50 tiveron unha presenza maioritaria desde a súa fundación.

51
52 O movemento obreiro organizado, partidos, sindicatos e a intelectualidade alternativa non

Novos xeitos de explotación da clase obreira

Clase en si e clase para si

Conciencia de clase

A conciencia de clase e a crise da esquerda

1 xogaron ningún papel de cohesión, dirección, organización e mobilización. Nestes últimos
2 anos, ademais, a presenza do PSOE no goberno, ha narcotizado á esquerda no seu
3 conxunto, á maioría social que debe verse reflectida na política do goberno e que reacciona
4 ante a posibilidade de que o PP poida gobernar. É necesaria unha alternativa independente,
5 de esquerdas, sólida e crible que incida no económico, no político, en toda a actividade social,
6 incluíndo o cultural, informativo e o modelo de democracia plena. Esta alternativa que está por
7 construír, debería encabezala o PCG, polo que temos que traballar para que o partido xogue
8 ese papel.

9
10 En caso contrario poderían abrirse camiño saídas con características neofascistas, un método
11 do que poden botar man os elementos máis regresivos do capital para conter a crise e castrar
12 calquera posibilidade de ascenso das forzas sociais. O gran capital asume e permite unha
13 democracia de relativa intensidade en contextos onde ten garantido o proceso de
14 acumulación. No momento en que este perigue non terá reparos en declarar o estado de
15 excepción dentro do capitalismo mediante unha saída non democrática. Neste sentido, é
16 obrigado enmarcar as leis de seguridade que distintos gobernos veñen promulgando nos
17 últimos tempos -entre as que se atopa o intento de control de internet e das comunicacións-
18 dentro da previsión do FMI de posibles conflitos derivados dos efectos antisociais da crise
19 económica.

20
21 E desde unha perspectiva comunista hai que pór en primeiro plano a defensa das liberdades
22 democráticas, tanto fronte ás restricións das mesmas argumentadas na “guerra contra o
23 terrorismo” como fronte aos intentos de restrinxir a libre comunicación en internet
24 argumentados na defensa da “propiedade intelectual”. O que nos xogamos respecto diso non
25 é só a restrición de determinados dereitos específicos, senón a defensa duns instrumentos de
26 liberdade esenciais para a construción dunha sociedade alternativa que supón, entre ocas
27 cousas, a abolición da propiedade privada característica do sistema capitalista. E nesta
28 perspectiva, a abolición da chamada “propiedade intelectual” e en defensa do software libre, é
29 unha esixencia para a defensa tanto da liberdade de comunicación como do dereito dos
30 pobos de todo o mundo ao libre uso da tecnoloxía a favor das súas condicións de vida e
31 saúde. Esta é tamén outra das pedras de toque actualmente dun internacionalismo solidario.

32

33 **O mercado laboral. Situación actual. Dualidade.**

34 **Cultura da precariedade**

35
36 O mercado laboral no noso país e de xeito especial en Galicia caracterízase pola
37 precariedade no traballo; entre 6-7 de cada 10 traballadores e traballadoras, se non máis,
38 atópanse nesa situación, en maior ou menor grao e que desde un punto de vista obxectivo
39 maniféstase en: o traballo mergullado, a existencia de salarios que fan que o traballador se
40 mova por baixo dos límites da pobreza relativa, e en determinados casos da pobreza
41 absoluta; o "paro flexible", ou sexa o paso continuo do desemprego ao traballo temporal e
42 viceversa; o subemprego e a sobrecualificación; a inactividade non desexada; os baixos
43 salarios, mesmo por baixo do SMI; as longas xornadas, con superación do máximo de horas
44 extras ou sinxelamente sen retribuír o exceso; o bloqueo á formación e á promoción; a falta de
45 carreiras laborais e profesionais; as malas, mesmo pésimas, condicións no posto de traballo;
46 o recorte, incluso a falta, de dereitos básicos; e outras.

47
48 A restrición e mesmo anulación xeneralizada de dereitos laborais e sindicais nos centros de
49 traballo son unha arma para o despedimento do traballador, interno ou externo, que se
50 comprometa en calquera actuación sindical ou solidaria. Na actual fase neoconservadora, o
51 enorme auxe da subcontratación, tanto por parte de entidades públicas como privadas

*Perigo da deriva
neofascista da
crise*

*Perigo da merma
de liberdades na
comunicación e
nos medios*

*Emprego e
precariedade no
contexto actual*

*O impacto do
modelo de
externalización
productiva nas
empresas*

1 (utilización de recursos externos "outsourcing-, externalización de parte da produción ou os
2 servizos "offshoring-) e as deslocalizacións, supuxo un consecuente retroceso nos dereitos
3 dos traballadores e traballadoras que xunto a outras presións contra a forza de traballo,
4 acabaron debilitando a capacidade de loita e a forza colectiva do movemento obreiro. A
5 precariedade no traballo arrastra á precariedade na vida social con pésimas condicións de
6 aloxamento, falta de acceso a bens e servizos elementais, levando en ocasións á pobreza e á
7 exclusión social.

8
9 Isto leva, en principio, a un mercado de traballo dual, precarios/non precarios, pero na
10 realidade non é nin tan nítido nin tan simple, existe unha panoplia de graos de precariedade e
11 unha panoplia de graos de non precariedade, o que conforma unha clase traballadora
12 enormemente fragmentada. Á dualidade indicada como base da extrema fragmentación, se
13 superpoñen outras que tamén posúen efectos decisivos, que ademais posúen como
14 característica común que superan os límites da clase e ten unha extensión de cidadanía:
15 dualidades en función do xénero, a etnia, a idade e a formación. O resultado das mesmas é o
16 incumprimento do mandato constitucional de "non discriminación", que en termos laborais
17 tradúcese na reivindicación clásica do movemento obreiro de "a traballo igual, salario igual",
18 posto que, de feito, as diferenzas que se dan na nosa sociedade e no noso mercado laboral
19 en función dese catro presupostos son sinxelamente monstruosas. A todo iso deben engadirse
20 as diferenzas polo sector ou rama de actividade, pola ocupación que se desenvolve e as de
21 carácter histórico en función da Comunidade Autónoma na que se vive e trabállase. É
22 especialmente preocupante a situación da muller e do colectivo inmigrante, tanto en
23 desigualdade laboral como en nivel de precariedade.

24
25 As tradicionais formas de organización do traballo nas que foran facilmente recoñecidos os
26 diferentes status que se producían nos centros de traballo e onde o conflito entre capital e
27 traballo fora máis que evidentes, se han ir transformando por novas formas das relacións
28 laborais onde os traballadores e as traballadoras xa non son empregados directamente polas
29 empresas onde prestan os seus servizos e mesmo en ocasións non teñen un espazo físico
30 que se identifique coa mesma, é un traballo indirecto e as súas nóminas son pagadas por
31 ETTs ou a través de contratos mercantís e a obrigaón para conseguir o traballo de
32 converterse en autónomo. Este tipo de traballos son de carácter temporal, o que fai que non
33 se produza unha identificación do traballador cun gremio ou sector laboral concreto e onde os
34 roles de traballador e empresario se esvaecen. Estes traballadores e traballadoras atopan
35 serias dificultades para organizarse e realizar loitas unitarias contra o capital que eviten a súa
36 explotación, é máis, normalmente non saben identificar cara a quen teñen que dirixir as súas
37 reivindicacións no concreto. O PCG ten que profundar no estudo destas novas facetas do
38 actual mercado laboral, para establecer estratexias que posibiliten unha acción sindical e
39 política dos e as comunistas nestas novas capas asalariadas que están a se desenvolver.

40
41 A mocidade traballadora é un segmento especial do conxunto da clase traballadora. Sofre
42 condicións adicionais de explotación. Xunto coas mulleres e as persoas migrantes, compoñen
43 os colectivos máis golpeados pola crise, o paro e a precariedade. O período de formación e
44 ingreso da mocidade ao mercado laboral alargouse, desregulado e flexibilizado, desde as
45 "novas modalidades de contratación" até o presente, chegando mesmo a traballar pagando en
46 prácticas obrigatorias, cada vez máis frecuentes, nalgunhas carreiras universitarias. O que
47 antes foran características propias do emprego xuvenil "primeirizo" acabaron por configurar
48 todo un modelo laboral que afecta esencialmente á mocidade, pero que se estende máis aló
49 desta, o que mostra que a principal función da mocidade traballadora no mercado laboral:
50 servir de poboación obreira sobrance ou exército de reserva e arrastrar á baixa os salarios.

51
52 A construción desta situación no noso país non foi un feito natural, non veu imposta pola

*Discriminación no
mercado laboral*

*A cultura da
precariedade no
marco das
relacións laborais*

*Mocidade e
emprego*

1 "globalización" nin por "neoconservadurismo económico" (que non é nin moito menos
2 asimilable ao "neoliberalismo"), foi e é unha construción social, co visto e praxe, si non co
3 soporte entusiasta, dos sucesivos gobernos, coa debilidade e actitude defensiva e sen
4 perspectivas das organizacións de traballadores, acompañada da súa inserción no sistema, o
5 bloqueo á participación das bases, a súa falta de transparencia e de alternativas, a todo o cal
6 se sumou a inadecuación e parálise da así chamada "Esquerda alternativa" na que nos
7 autosituamos. Esta construción social ha tido como orixe e consecuencia unha "cultura
8 empresarial da precariedade", baseada na rendibilidade monetaria a curto prazo como única
9 guía, acorde cun modelo produtivo obsoleto e sen futuro desde o seu propio deseño e
10 implantación, acirrado por gobernos, empresarios, académicos e intelectuais orgánicos do
11 sistema apoiados nunha parte non despreziable das cúpulas políticas e sindicais
12 autodenominadas de esquerda. Esta "cultura da precariedade" é a que nos levou, dentro
13 dunha crise económica global, a unha situación que se prevé máis longa e máis dura no noso
14 país que en toda a nosa contorna.

*A cultura
empresarial da
precariedade como
modelo*

16 **Desemprego**

18 O desemprego, nos últimos anos, evolucionou en función dos altibaixos do ciclo económico,
19 pero coa peculiaridade de que a taxa de paro oscilou a partir dun eixo progresivamente
20 descendente coa permanente irrupción do "paro flexible" (paro máis temporalidade)
21 intimamente ligado ao avance da precariedade; de feito, a partir de 2001 o "paro flexible" non
22 baixara dos 6 millóns de persoas, seguindo unha traxectoria permanentemente ascendente.
23 De todos os xeitos, este esquema no que se instalou o noso mercado laboral foise a pique a
24 finais de 2007 coa irrupción da crise e o disparo do paro; posiblemente chéguese en pouco
25 tempo aos 5 millóns de parados, e oxalá sexa esta unha posibilidade non cumprida, mentres
26 que as taxas de paro volveron aos dous díxitos e pode alcanzar o 20% a finais deste ano
27 2010.

*O desemprego
como lacra social
no estado español*

29 Das paradas e parados en idade de traballar rexistrados, uns 2 millóns non reciben prestación
30 de ningún tipo e algunhas das recibidas son absolutamente ridículas; pero aos parados
31 rexistrados deben sumarse o non contabilizados, produto dos sucesivos e permanentes
32 maquillaxes das cifras, sempre para un paro menor ao real, os traballadores activos
33 desanimados, fundamentalmente mulleres, as e os que nunca ingresaron no mercado laboral
34 aínda que si o desexarían e tentárono, as expulsadas e os expulsados do mesmo que
35 desaparecen da actividade. Todo isto pode chegar a alcanzar, si non o fixo xa, a niveis de
36 auténtica catástrofe social, sobre todo si considérase o crecente número de fogares con todos
37 os seus membros en idade de traballar sen emprego e sen ningún tipo de protección.

*As prestacións por
desemprego no
contexto do paro
endémico*

39 Estas situacións, de paro rexistrado (no INEM), de paro estatisticamente contabilizado (na
40 EPA) e desemprego sen máis adxectivos, cantidades que, por certo, son crecentes na orde
41 apuntada, levan á necesidade de reconsiderar o monto do "exército de reserva", que non é o
42 total de parados e paradas, cóntense como se contén, senón o total de desocupados en idade
43 de traballar, con algúns axustes de tipo técnico que levarían a cifra á baixa, para facerse unha
44 idea máis exacta do tipo de sociedade e do tipo de traballo no que vivimos e traballamos.

*O desemprego
como "exército de
reserva" do capital*

46 O paro golpea con forza ao colectivo de inmigrantes do noso país, o certo é que cada vez
47 máis as agudas diferencias norte-sur, teñen o seu maior "e en moitas ocasións doloroso-
48 expoñente nos movementos migratorios tanto normalizados como irregulares. A pobreza
49 empuxa ás masas desposuídas ás costas de Europa e xeran unha lexión de potenciais
50 abusados. Como resposta a iso os gobernos e o capital só nos ofrecen un panorama de
51 "invasión de desalmados" ao que hai que contestar coa expulsión do territorio e a exclusión

Paro e inmigración

1 social mentres sigan nel. A nosa postura ante isto debe ser a de reivindicar o traballo como
2 patrimonio universal da humanidade, desmarcándonos de modo claro de posturas
3 nacionalistas e patrimoniais e aliñándonos con todos os traballadores e traballadoras e os que
4 demandar o dereito de selo en calquera parte do mundo.

6 **Siniestrabilidade laboral**

8 Os accidentes laborais son unha das grandes secuelas do noso mercado laboral, mantendo
9 unha media nos últimos 10 anos de 1 millón de accidentes con baixa e de mil mortais, aínda
10 que estas medias foron lixeiramente descendentes, en 2008 foron exactamente 992,068 con
11 baixa e 831 mortais, o que supón 2.718 baixa diarias e case 2'3 mortes diarias, sexa día
12 laborable ou non, unhas cifras verdadeiramente escandalosas, que se producen, salvo casos
13 illados de forte impacto mediático, á marxe das informacións e ignoradas polos así chamados
14 medios de comunicación de masas. O terrorismo, a SIDA e a gripe A xuntos, matan menos.
15 Polo que se impón a necesidade de difundir esta verdade para que o problema ocupe o posto
16 que se merece nas enquisas de preocupación cidadá.

18 Esta situación de práctico estancamento das cifras é debida a varias razóns: a primeira é que
19 o texto da lei, considerado, non sen razón, como un dos máis progresistas da nosa contorna e
20 que fora acordado por empresarios, sindicatos e goberno, sufriron unha modificación
21 substancial proposta polo goberno debido á presión dos empresarios e aprobada polos
22 sindicatos, na cal se eliminaban aspectos substanciais para a redución da sinistralidade, como
23 a existencia de delegados de prevención con crédito horario propio ou a prohibición de licitar
24 coas administracións a empresas con accidentalidade, (entre outras), á vez que se freaba
25 calquera ampliación da Inspección de Traballo, elemento cruce para a prevención; a segunda
26 é a estreita relación entre precariedade e sinistralidade, como mostra o que os colectivos máis
27 afectados por esa secuela laboral e social sexan, sistematicamente, a inmigración, os peóns
28 agrícolas e da construción e a mocidade traballadora, é dicir, os colectivos con maiores niveis
29 de precarización no traballo; a terceira é a non menos estreita relación entre sinistralidade e
30 organización da produción e do traballo, sendo estas dúas últimas responsabilidade case
31 exclusiva, si non monopolio, dos empregadores e os seus xerentes, con apenas participación
32 e moito menos seguimento e control dos traballadores. Con todo, a CEOE e a patronal das
33 ETTs, AGETT, esixen recuperar o acceso destas aos sectores de risco, como a construción,
34 minas e mesmo ás administracións públicas. O PCG sigue opóndose á existencia das ETTs e
35 esixe a derogación de toda normativa que as ampara e a prohibición absoluta do seu
36 exercicio.

38 Así pois podemos concluír que as causas da alta sinistralidade laboral rexistradas no estado
39 español debemos buscalas no incumprimento da normativa de prevención de riscos laborais,
40 na eventualidade do emprego, no ato nivel de subcontratación de obras e servizos existente e
41 na falta de provisións en recursos materiais e humanos para unha adecuada e permanente
42 inspección de traballo.

44 Por último, urxe unha lexislación que contemple os aspectos eliminados en 1995 citados máis
45 arriba, explicitando a necesaria intervención da clase traballadora na organización do traballo
46 e da produción, así como que contemple a responsabilidade penal obxectiva para os
47 empresarios que incumpran a normativa de saúde e seguridade no traballo.

*A sinistralidade
laboral en cifras no
estado español*

*A sinistralidade
como consecuencia
da eventualidade e
a precariedade*

*A lexislación
laboral se
incumple*

*Precísase unha
nova lexislación en
RR.LL.*

1 **Evolución dos salarios. Repartición da riqueza.**

2
3 A repartición da riqueza no noso país caracterizouse nos últimos anos por unha serie de
4 tendencias: forte aumento do PIB e do crecemento económico e por tanto da cantidade de
5 riqueza total a “repartir”; aumento numérico moi forte do número de asalariados e da clase
6 obreira en xeral (de persoas entre as que repartir o conxunto das retribucións salariais);
7 ofensiva capitalista neoliberal sobre o sector público e os dereitos consolidados da clase
8 traballadora e as clases populares (a través de privatizacións, reformas laborais, fiscais, da
9 seguridade social, etc.) e concentración de capital e monopolización nos principais sectores
10 económicos; diminución da proporción da riqueza total recibida polos traballadores e
11 traballadoras en forma de salarios e pensións; os beneficios empresariais disparáronse en
12 leste mesmo período; os pequenos propietarios e capitalistas viron reducido a súa
13 participación na repartición da riqueza a favor das grandes empresas e monopolios.

14
15 Os indicadores do estado de equidade na nosa sociedade evolucionaron, nos últimos 15 anos,
16 en detrimento constante da clase traballadora. Nun estudo recente a partir dos datos de
17 Eurostat chégase a unha dobre conclusión: no período 1994-2007 produciuse un
18 empobrecemento relativo dos asalariados, (o salario máis frecuente en España “é dicir, o que
19 máis xente obra- é duns 15.000 euros brutos anuais, 2 de cada 3 españois gaña menos de
20 1.000 euros) o que significou a intensificación do proceso de explotación da man de obra;
21 produciuse, á súa vez, unha agudización das diferenzas de clase, co consecuente incremento
22 da polarización social. As mulleres, máis aínda si son novos e inmigrantes, son as máis
23 pobres en conxunto, sobre todo as que forman familias monoparentais.

24
25 En contra da permanente cantilena das organizacións empresariais e as súas corifeos, en
26 España o custo medio por hora de traballo está por baixo da media da Unión Europea dos 27,
27 estando só por encima de Grecia, Chipre, Malta e a Europa do Leste. Mentres que no período
28 sinalado o salario real medio de 1994 foi en descenso e soamente recuperouse en 2006,
29 situándose en 2007 un magro 2'4% por encima do de orixe, o PIB per cápita subiu case un
30 40%, subida que desde logo non foi aos asalariados.

31
32 Durante o mesmo período a porcentaxe da renda dos autónomos na renda total baixou do
33 14% ao 10%, a das e os asalariados baixou do 54% ao 50%, e a das outras rendas subiu do
34 32% ao 40%; si considerásemos rendas per cápita tendo en conta que a cantidade de
35 asalariados aumentou nese período en 7'5 millóns, e o conxunto de autónomos e empresarios
36 só en 250.000 (a gran maioría deles autónomos, todo sexa devandito) pódese entrever a
37 magnitude de polarización de renda per cápita alcanzada no noso país. Todo iso antes do
38 inicio da crise económica, que como adoita suceder empeorou a situación relativa de
39 autónomos e, sobre todo, asalariados.

40 **POLÍTICA SINDICAL DO PCG**

41
42
43 O modelo sindical do PCG goza, nos seus trazos xerais, de amplo consenso dentro do
44 partido. Este acordo ten que ver coa traxectoria sindical histórica do partido e moitos/as
45 dirixentes estiveron moi ligados ao movemento sindical. O nacemento e desenvolvemento de
46 preto de 50 anos de vida de CCOO, referente sindical hexemónico no Estado e segunda forza
47 sindical en Galicia, está cimentado sobre o esforzo e o sacrificio de numerosos militantes
48 obreiros, homes e mulleres do partido, entre os que hai que destacar ao seu primeiro
49 secretario xeral, Marcelino Camacho ou o compañeiro Manolo Amor Deus en Galicia.

50
51 Acordo amplo por tanto ao redor da defensa dun sindicalismo de clase, democrático, plural e

*Asalarización e
riqueza*

*Costes laborais na
UE*

*Peso fiscal dos
salarios no estado
español.*

*O PCG como parte
fundacional das
CCOO*

*A definición do
nosso modelo
sindical*

1 combativo, que ademais sexa unitario, independente e sociopolítico, é dicir que transcenda da
2 loita máis inmediata nos centros de traballo e expóñase como horizonte a superación do
3 sistema capitalista de produción.

4
5 O partido ademais de traballar no ámbito sindical ten que apoiar as reivindicacións dos
6 campesiños e pequenos produtores, fronte ás grandes multinacionais, ter unhas organizacións
7 agrarias independentes non manipuladas que teñan o poder de elixir o rumbo que queren
8 coller.

9
10 No entanto, unha cousa é o modelo ideal e teórico que expomos desde o PCG e outra ben
11 distinta é a súa plasmación práctica; unha cousa é pornos de acordos nos conceptos e outra é
12 o sindicalismo de carne e óso no que realmente operamos. Durante todo o período da
13 Ditadura, desde finais dos 50 até a transición democrática e a súa constitución como sindicato
14 en 1976, CCOO foi, sen discusión, a construción dese modelo en que estivo empeñado o
15 partido, entre outras consideracións porque foi na práctica o único movemento sindical de
16 masas que, ademais de organizar a loita sindical nas empresas, opúñase á ditadura e
17 defendía a democracia e a liberdade.

18
19 Ao longo da súa historia houbo avances e retrocesos, momentos de gran resistencia e
20 derrotas e claudicacións, momentos de proposta, de alternativas e de conquistas, e
21 importantes diferenzas ao redor da firma de pactos e orientación sindical que culminaron coa
22 derrota da liña de Marcelino Camacho no Congreso confederal de 1997. Os resultados dese
23 Congreso tiveron efectos negativos no seo do partido. Moitos dos cadros comunistas sindicais
24 que apoiaran o cambio de política no Congreso abandonaron o partido, os que perderon e
25 mantivéronse defendendo "o sindicalismo de confrontación", fronte ao sindicalismo de "paz
26 social" foron en gran número marxidados da dirección efectiva de CCOO, e outros cadros que
27 tampouco aceptaron o cambio, optaron por embarcarse noutros proxectos sindicais. Esta crise
28 expuxo un debate interno no partido sobre tres cuestións que, historicamente, estaban
29 resoltas, pero que se cuestionaban.

30
31 Primeiro, sobre a independencia política do sindicato con respecto ao partido, segundo, sobre
32 o carácter reformista ou revolucionario que ten que ter o sindicato e terceiro, sobre a
33 oportunidade histórica de construír un novo sindicato que reflectise mellor a política sindical do
34 partido.

35
36 Fronte a iso, o PCG tivemos e seguimos tendo as ideas claras:

- 37
- 38 • En primeiro lugar, o sindicato ten que ser independente de calquera partido e dos
39 poderes económicos e políticos. O sindicato débese á defensa dos intereses de clase
40 dos traballadores e traballadoras e estes se sustancian nas propias decisións das
41 súas bases, por iso, a transparencia nas negociacións e os acordos das asembleas
42 deben ser de obrigado cumprimento.
 - 43
 - 44 • É a democracia, a participación colectiva, a asemblea, a que determina a orientación
45 sindical. É necesario, por tanto, impulsar unha maior participación da afiliación na vida
46 sindical, así como a implantación de códigos de conduta ao redor da utilización das
47 horas sindicais, limitación de permanencia nos cargos, etc.
 - 48
 - 49 • partido si quere que as súas propostas e as súas teses sexan apoiadas, debe de
50 convencer a traballadores e traballadoras. E isto non se consegue só con discursos.
51 Isto gáñase a base de moito traballo, dando exemplo de loita e de militancia. A idea de
52 que o sindicato ten que seguir a política do partido ou viceversa, sen cuestionala, sen

O PCG e o agro

*A herdanza dun
modelo sindical de
clase*

*Evolución política
das CCOO nos
últimos 20 anos*

Partido e Sindicato

1 debatela, é negativa tanto para o movemento sindical como para o partido.

- 2
- 3 • A independencia do sindicato como organización non implica que a actuación dos
 - 4 comunistas no seu seo o sexa. A actividade dos militantes do PCG en CCOO debe
 - 5 ser coordinada, organizada e analizada desde o Partido. Van ao sindicato como
 - 6 comunistas organizados, e a súa actuación debe ser coherente con este principio.
- 7

8 En segundo lugar, os Sindicatos só poden tender a unha acción revolucionaria cando haxa un

9 movemento de masas revolucionario. O carácter revolucionario de amplas masas tampouco

10 se pode decretar burocráticamente desde o partido. Pero iso non debe impedir que os

11 comunistas traballemos para dotar á acción sindical dunha perspectiva global e socialista.

12 Tamén desde o sindicato, trataremos de aproveitar todas as loitas por cuestións laborais para

13 elevar o nivel de conciencia dos traballadores. Non se trata de esperar cos brazos cruzados a

14 que veñan épocas revolucionarias, senón de traballar para impulsalas e propicialas, elevando

15 a conciencia dos traballadores a partir da súa loita cotiá, preparando ao movemento obreiro,

16 tamén desde o sindicato, para esa nova etapa que necesariamente ha de chegar. Só cun

17 traballo paciente, estando á fronte da loita cotiá "reformista" contra a explotación capitalista é

18 posible avanzar na conciencia de clase e na necesidade de superar o propio sistema de

19 relacións de produción capitalistas.

O sindicato é expresión da clase traballadora na que actúa

20

21 En terceiro lugar, a construción dun sindicato de masas traballadoras que asuma o modelo

22 sindical do partido, non pode ser un acto ahistórico e voluntarista. A formación de CCOO non

23 foi unha decisión do partido, senón o entroncamento do PCG cun movemento real da clase

24 obreira en España que demandaba un proxecto organizativo, cando existía un baleiro

25 provocado pola ditadura. Nin hai nestes momentos ese movemento obreiro que demande

26 outro proxecto sindical, nin se pode crear artificialmente.

O sindicato é unitario

27

28 A loita sindical é parte da loita máis ampla do movemento obreiro pola transformación

29 socialista da sociedade. Iso é o que debe diferenciar aos sindicatos xenuinamente de clase

30 daqueles promovidos pola burguesía ou os meramente corporativos.

Sindicato de clase e sindicalismo corporativo

31

32 Si as direccións sindicais perden de vista a profunda relación entre o seu labor e o proxecto de

33 transformación socialista, a loita sindical acaba perdendo mordente até para a súa finalidade

34 primeira que é a defensa dos intereses económicos inmediatos dos traballadores. Así o

35 testemuña a experiencia do últimos quince anos, onde se fixo patente o abandono dun

36 sindicalismo cunha visión de conxunto dos intereses da clase obreira, vinculada a unha

37 alternativa socialista, que propiciou unha política errónea de conciliación coa patronal.

O sindicato e o obxectivo de cambio social

38

39 Todos os logros que o labor sindical destes anos poida alcanzar en determinados sectores,

40 palidecen e perden efectividade ante o feito incontrovertible do retroceso da participación dos

41 traballadores na repartición da renda nacional, que son froito dunha acentuación da

42 explotación que sofre o conxunto da clase obreira cunha grave perda de dereitos.

Sindicato ferramenta política indispensable

43

44 Tamén somos conscientes de que esta crise política vai máis aló dos sindicatos e tamén

45 afectou á maioría da esquerda política, que ha ir encartándose aos postulados da burguesía,

46 limitándose a defender unha versión máis amable do capitalismo. Os comunistas

47 traballaremos para reverter ese proceso, devolvendo ao labor sindical, e á política, o seu

48 papel de defensa dos intereses dos traballadores no seu conxunto e a súa vinculación á meta

49 da transformación socialista da sociedade.

Os comunistas no sindicato

Avances na estratexia do Partido. IX Congreso de CCOO.

A pesar da derrota e a crise de 1997, o Partido seguiu perseverando na defensa do seu modelo sindical no seo de CCOO, como sindicato onde máis influencia e mais presenza de cadros ten, e non só no ámbito da corrente crítica con quen o partido ve mellor reflectida a súa política sindical, senón tamén no seo das demais correntes.

Aposta histórica polas CCOO....

A pesar dos intentos de marxinação, numerosos cadros sindicais do PCG que confluíron na denominada corrente crítica xunto a outros moitos compañeiros e compañeiras, seguiron dirixindo a loita sindical en seccións sindicais de empresas ou sindicatos de rama e territorios.

...Incluso nos tempos de conflictos

Tamén e en base á súa representatividade entre as bases, mantiveron postos de responsabilidade sindical en numerosas direccións de ámbito Estatal, aínda que non na Confederación.

No entanto, lamentablemente faltou unha coordinación de actuación do traballo dos comunistas dentro do sindicato aplicando a política que a Organización elaboraba e aprobaba en canto ao Movemento Obreiro refírese. Esta é unha tarefa que hai que abordar no próximo período, especialmente na concreción dunha secretaria de movemento obreiro que actúe de xeito permanente e coordinado en toda Galicia.

A coordinación sindical dos comunistas no Partido

Esta perseveranza permitiu que no IX Congreso de CCOO, celebrado en decembro de 2008, sexa derrotada (aínda por escasa marxe) a antiga dirección, que seguía defendendo a política de exclusión dos cadros sindicais que non aceptaban o sindicalismo pactista e desmobilizador. A debilidade da nosa presenza en CCOO en Galicia impediu que este proceso se trasladase ó Congreso Nacional de CCOO en Galicia.

IX Congreso de CCOO

Isto implica que a nova dirección de CCOO, con presenza do sector crítico sen o cal non fose posible o cambio, fai súa a idea de sindicato democrático e plural. Ao mesmo tempo, hai un xiro cara á esquerda, cara a unha maior proposta reivindicativa e mobilizadora, un xiro non consolidado aínda, cuxa profundidade está por determinar e con apoios desiguais no conxunto da estrutura.

O Sector Crítico de CCOO

Tamén temos que observar con satisfacción que importantes aspectos da política sindical do partido tamén se atopa encarnada noutras organizacións sindicais das chamadas minoritarias. Temos militantes comunistas na CIG e en menor medida en CGT e UGT que tamén están aportando un traballo sindical importante sen por elo deixar de asumir no traballo cotiá as políticas emanadas do PCG no seu modelo sindical.

Outras alternativas sindicais e o PCG

A BATALLA IDEOLÓXICA EN DEFENSA DO BEN PÚBLICO

Sen un sistema público forte, eficaz e eficiente para coas persoas, será imposible desenvolver a nosa concepción de socialismo, previo paso democrático e de transición cara ao comunismo. O patrimonio dos que non teñen patrimonio, iso é o ben público.

O neoliberalismo, a fase do capitalismo máis salvaxe, inzou de liberalización de servizos públicos todo discurso político: desde o Tratado de Lisboa, ata o mal chamado Proceso de Boloña, pasando polas múltiples directivas da Comisión Europea que se están transpoñendo no noso país con efectos moi negativos para a clase traballadora. Cómpre pedagogía para recuperar as alienadas consciencias dunha sociedade asentada no convencemento de que cómpre pagar polos servizos que se prestan. Por iso, a primeira pedra que irá contra os intereses do sistema capitalista será a recuperación da titularidade e xestión pública dos servizos públicos agora mesmo externalizados e sometidos aos intereses do capital privado: xestión da auga, da recollida do lixo; transporte público; xestión das comunicacións; recuperación integral do ensino e da sanidade como servizos públicos; etc.

Dita pedagogía debe ir ao concreto e só así rehabilitaremos a palabra “comunismo”, onde a hexemonía dos e das comunistas debe estar en consonancia co traballo de base realizado nos movementos sociais de todo tipo. A identidade comunista milita no proxecto común que é Esquerda Unida, a súa identidade ten que abroiar no discurso e na orientación das medidas e realizar. Comunismo transversal para poder levar a cabo a emancipación da poboación.

Emancipación que ten un pilar esencial na recuperación dos servizos públicos; non obstante, para que debeñan ferramentas de transformación social cómpre o pleno funcionamento da democracia participativa. Unha sociedade responsable, que co-decide, que participa na elaboración, que atende ao seguemento e á avaliación dos proxectos de recuperación dos servizos públicos. Emancipación para participar. Participación para emanciparse.

Democracia participativa e control cidadá son elementos imprescindibles para transitar cara ao socialismo xa que, en caso contrario, no momento de fortalecer o sector público e seus recursos, estes serían cobizados e acaparados polas oligarquías. Toda unha redefinición do contido e a composición do gasto público ao servizo dunha economía focada cara á satisfacción das necesidades sociais, á creación de emprego digno e á protección do medio natural e os bens comúns, na perspectiva dunha planificación democrática da economía. Sabendo que o socialismo, isto é, o cambio do réxime de propiedade privada pola propiedade social dos medios de produción é a condición para un control democrático pleno da economía e que a república socialista democrática é a forma de Estado que o fará posible.

Os servizos públicos deben satisfacer as necesidades das persoas, non son carta de beneficio e lucro empresarial. O fin é o interese social. Acceso universal, e mantidos cunha fiscalidade solidaria. Son un dos dereitos sociais máis significativos acadados pola cidadanía ao longo da historia, e son indispensables para loitar contra as desigualdades sociais e territoriais.

Por iso, a crise, a verdadeira crise, a que esmaga os presentes e futuros da clase traballadora, serve de xustificación á socialdemocracia española e á dereita tecnócrata e

A defensa do ben público debe ser un sinal identitario

O neoliberalismo como predador de servizos públicos

Vindicar a palabra “comunismo”

A sociedade e o público

Democracia participativa

Mercantilización dos servizos públicos

1 opusdesiá que desfai Galicia para reducir os orzamentos dirixidos ao fortalecemento dos
2 servizos públicos. Deste xeito, de forma conxunta, acelerar o desmantelamento dos servizos
3 públicos galegos e entregar a súa titularidade e xestión ao capital privado. Exemplos:
4 Sogaserso, entregado totalmente ás empresas que as dúas grandes caixas galegas teñen
5 artellado para acoller os beneficios que a aplicación da lei de dependencia ía traer,
6 previsiblemente, a Galicia. O Bipartito foi quen iniciou o proceso, ao permitir que fose superior
7 o capital das caixas ao da xunta. Mais, nesta óptica, tanto ten, sabemos que a Dereita do PP
8 ía aproveitar a mínima posibilidade para externalizar e privatizar. Por iso, o PSdG e o BNG
9 erraron ao non ter a valentía que se lles presupoñía para impoñer o control da titularidade e
10 da xestión dos servizos públicos.

11
12 A manipulación ideolóxica que ampara a privatización non pode agochar, con todo, as súas
13 negativas consecuencias:

- 14 • A perda do control democrático dos servizos públicos
- 15 • A perda de calidade na prestación do servizo e o aumento dos prezos finais para os
16 usuarios.
- 17 • A diminución de postos de traballo, baixos salarios, desregulación laboral e galopante
18 precarización do emprego.
- 19 • O crecemento da desigualdade e a exclusión social.
- 20 • A involución das políticas sociais e a desregulación, que provocan un efecto
21 redistributivo negativo que sofren especialmente os colectivos máis desprotexidos,
22 porque afecta ao núcleo esencial dos principios de igualdade de acceso ao servizo
23 público, universalidade e non discriminación.

24
25 Os orzamentos do 2010, baseados na escusa da crise, e nunha austeridade mal entendida e
26 peor aplicada, poñen en serio perigo toda a infraestrutura pública en materia sanitaria. A
27 Atención Primaria vé reducido en moito os recursos precisos para afrontar as súas tarefas de
28 forma eficaz e eficiente. Seguindo a estratexia de Madrid e Valencia, Galicia corre o risco de
29 padecer esta vaga privatizadora. Cómpre, xa que logo, estarmos coa nosa militancia nas
30 diversas plataformas que están en marcha. Non podemos deixar que o cheque en branco que
31 posúe o PP galego sexa devastador para Galicia e iso acádase coa unión de esforzos en fins
32 comúns.

33
34 Ensino. Conxelar e eliminar os concertos educativos. Garantir a oferta educativa desde unha
35 rede de centros de titularidade pública e de calidade, o que debe ser un punto central do
36 público. Cómpre garantir a oferta educativa pública e gratuita de 0 a 3 anos. O PCG
37 esforzarase en deter a embestida do capital privado na educación, especialmente na superior,
38 onde se están dando pasos que establecerán de novo unha universidade que discrimina, que
39 selecciona en base á capacidade económica e que só establece parámetro de
40 competitividade e non de calidade.

41
42 A construción do Espazo Europeo de Educación Superior fíxose en España e Galicia de
43 cóstas ao profesorado e negando calquera acción de protesta. O mapa universitario galego é
44 totalmente irracional e debera ser a primeira peza a modificar. Nestes días o alumnado da
45 Facultade de Xeografía e Historia da USC realizou unha serie de actos en protesta polo
46 establecemento do Máster que substitúe ao antigo CAP, dous anos en vez de seis meses,
47 unha oferta que non recobre a demanda, anunciándose así unha competitividade sen piedade
48 no grao para que a nota permita o acceso. Institucionalízase a discriminación formativa e
49 esnaquízase a esencia da universidade pública.

50
51 O PCG loitará por unha educación pública en todos os eidos. Unha Escola Laica,
52 Coeducadora e Intercultural. Procuraremos o fin do adoutramento relixioso e da influencia

1 institucional da Igrexa Católica nas aulas. A conxelación dos concertos educativos debe
2 incardinarse nunha estratexia máis ampla que leve progresivamente á extinción da rede
3 concertada de centros relixiosos, revertindo así os recursos autonómicos cara a Escola
4 Pública. A derrota da escola pública significaría a derrota do pobo.

5
6 Reverter as privatizacións no eido da saúde, remunicipalizar os Servizos Públicos nos
7 Concellos, garantir unha boa rede de vivendas públicas para aluguer, financiar axeitadamente
8 a Lei de Dependencia, asegurando os servizos desde o público, financiar suficientemente a
9 reforma da universidade e opoñerse á liberalización de servizos que podería poñer en marcha
10 a aplicación da Directiva Bolkestein desde un Parlamento europeo máis conservador.

11
12 O ben público precisa da posta en marcha de novas estratexias de fortalecemento. Alianzas
13 cos sectores de economía social, con corporacións de desenvolvemento sustentable
14 vencelladas ao territorio, PEMES e tamén empresas privadas innovadoras interesadas en
15 novas especializacións baixo a dirección do sector público con gran achega de I+D+i e no
16 marco da planificación democrática da economía, poñer en marcha a dinámica do cambio de
17 modelo.

18
19 O fortalecemento público, como anunciamos antes, precisa dun programa de renacionalización
20 (e remunicipalización) dos sectores estratéxicos (enerxía, telecomunicacións, transporte, ...)
21 aparte, loxicamente, da banca pública. Teremos que comezar pola restitución ao sector público
22 das grandes empresas privatizadas nos últimos 30 anos e continuando co paso a propiedade
23 pública de todo o solo urbán e urbanizable. Especial relevancia ten, ademais, a creación dun
24 sector público de I+D fortalecido.

25
26 O PCG aposta por unha construción social da economía, potenciando o sector cooperativista e
27 outras formas democráticas de organización da produción e o consumo, como espazo
28 económico máis vencellado aos traballadores e as súas necesidades. No camiño da
29 construción das alianzas o primeiro paso é establecer o propio proceso de formular as
30 alternativas de fortalecemento da *res publica*.

31

32 **INFORMACIÓN E COMUNICACIÓN PARA O** 33 **HUMANISMO REVOLUCIONARIO**

34

35 Comunicación, poder e democracia. Son tres conceptos relacionados, que xogan un papel
36 decisivo nas sociedades do capitalismo desenvolvido. Non hai democracia onde se bloquean
37 ou deturpan o fluxo de informacións no ámbito das comunicacións. Sen espazos para a
38 comunicación e sen o acceso a informacións veraces e plurais non hai democracia, cómpre
39 repetilo. As expresións políticas alternativos non teñen na nosa sociedade as oportunidades
40 para expresarse e para recibir e que circule a información outra (alternativa á actual produción
41 caracterizada como masiva, seriada, simplificada e estereotipada). Atopámonos diante do
42 secuestro da información e da privatización da comunicación. Atopámonos ante un simulacro
43 de democracia, isto é, a produción de realidades – non a reprodución do real existente – que
44 conveñen aos intereses económicos e ideolóxicos da burguesía.

45

46 Proceso de concentración da propiedade. Os procesos de concentración empresarial no eido
47 das comunicacións son un feito decisivo para a sorte dos intereses das clases traballadoras e
48 dos sectores populares que en Galicia, no Estado, no conxunto do planeta non dispoñen de
49 ferramentas para desenvolver a loita neste ámbito contra os nosos inimigos de clase. No
50 Estado hai tres grandes grupos multimedia (Prisa, Vocento e Planeta) que teñen aproveitado

*Servicios Públicos
e poder local*

*Novos campos de
traballo para o
público*

Cooperativismo

*Comunicación e
democracia*

*Os grandes
emporios da
comunicación
como ameaza*

1 a desregulación para facerse cunha situación oligopólica que compromete a pluralidade e
2 veracidade dun ben público fundamental, a información. No nivel mundial o 96% das noticias
3 proceden de 5 axencias situadas nos Estados do capitalismo desenvolvido. Hai que constatar
4 como a liberalización e desregulación s' s serviron para acelerar o proceso de privatización da
5 información e da comunicación. As denominadas tecnoloxías da información e da
6 comunicación TIC están a producir, inseridas na dinámica da globalización capitalista, unha
7 nova fenda, entre una minoría de usuarios

8
9 A censura do mercado. A realidade é que o mecanismo máis sofisticado de censura é o que
10 constitúe o mercado, a decisión dos propietarios dos medios de comunicación que deciden
11 que cousas se comunican e cales non e de que maneira. Non hai liberdade de expresión dado
12 que os medios industriais para garantir de maneira eficaz e xeral esta liberdade están
13 secuestrados polo gran capital. Unha vez máis temos que afirmar a partires da análise da
14 realidade que o capitalismo é antagónico coas propias liberdades e dereitos recollidos na
15 Constitución, a súa dinámica obxectiva tende a aplastalas.

*Censura e
información plural*

16
17 Pensamento único. Segundo a afortunada expresión acuñada por Ramonet, a concentración
18 empresarial neste eido a construción dunha espiral de silencio ao servizo dos intereses de
19 clase que expresan os grandes grupos. Todos defenden a actual orde económica e social
20 capitalista. Os grandes grupos empresariais da comunicación son grandes empresas que
21 obteñen cartos e poder da actual configuración social (mercado todopoderoso e desregulado
22) e, xa que logo, constrúen co seu discurso a lexitimación da orde social que as perpetúa e lles
23 reporta beneficios. A defensa dos seus intereses de clase suscita a devandita espiral de
24 silencio respecto da realidade de explotación, alienación e necesidade que funda ao modo de
25 produción capitalista.

*A información
manipulada como
alicerce do
pensamento único*

26
27 Industrias da consciencia, mentalidades sumisas. Os grandes medios de comunicación se
28 constitúen nos mecanismos que xeran, na sociedade que recibe unidirecionalmente as súas
29 mensaxes (non pode contestalas apenas e non pode regular as emisións que recibe),
30 alienación, consumismo e embrutecemento. O imperio da publicidade semella unha parte
31 necesaria e integral do actual modelo de acumulación capitalista en canto recrea o noso
32 entendemento, vontade e imaxinario segundo os intereses da clase dominante, vampiriza o
33 noso lecer, e alimenta e permite desta maneira a realización no mercado dunha produción
34 signada pola irracionalidade e a insustentabilidade.

*A creación de
mentalidades
sumisas*

35
36 En canto industrias que configuran o dominio da produción da subxectividade, ao través de
37 sociedades onde unha parte crecente das experiencias teñen un carácter mediado, cómpre
38 repensar o seu lugar na topografía marxista da infraestrutura. As subxectividades son elas
39 mesmas conformadas como elementos integrados no marco social vixente. Se constrúen
40 mentalidades sumisas na expresión de Vicente Romano.

*Subxetividade e
comunicación*

41
42 Subsunción real do traballo no capital. A ideoloxía, valores e contidos que espallan os grandes
43 medios de comunicación afirman os mecanismos de dominación ideolóxicos polos que as e
44 os traballadores non se senten antagonistas respecto do poder e do capital.

*A comunicación
como espalladora
dun modelo de
explotación....*

45
46 Reconstrúese unha antropoloxía caracterizada como do individualismo posesivo. Mixtificación
47 de consumismo e propiedades que agocha a *celebración dun culto sen soños e sen piedade*,
48 tal e como caracterizou Benjamin ao capitalismo. A comunicación é, en definitiva, un ámbito
49 fundamental da loita de clases.

*... e do
individualismo*

50
51
52

MODELO DE ESTADO E PROPOSTA REPUBLICANA

Definir un modelo de Estado é fundamental para superar a indefinición á que temos chegado, recuperando un modelo federal de Estado que sempre foi o noso, baseado na concreta definición das competencias básicas de cada nivel en función do obxectivo global, e non na continua negociación entre partes en función da correlación de forzas de cada momento.

Aspiramos a unha forma de Estado que garanta os dereitos sociais dos traballadores, á vez que protexa os dereitos nacionais, que ensanche la democracia radical e regularice a participación popular.

O dereito á autodeterminación é parte da solución democrática da cuestión nacional. Supón a liberdade de cada pobo para escoller a súa forma de relación cos demais. Baséase na historia e identidade nacional de todos os pobos, e é un dereito colectivo e non individual.

A nosa aspiración é a unión libre dos cidadáns nunha República Federal Solidaria de orientación socialista que harmonice tres principios: unha profunda radicalidade democrática, respectar a diversidade que conforma España, e a igualdade básica de todas as persoas, Este proxecto de convivencia só pode sustentarse nun Estado con fortes garantías sociais, que regule a sociedade blindando as condicións de vida de todos, incluíndo ós menos favorecidos, con regulación única de salarios mínimos, de dereitos laborais e de garantías sociais en sanidade, educación, pensións, etc.

Así poderase lograr un amplo apoio social a un proxecto de convivencia común, cando os cidadáns vexan ó Estado como instrumento de intervención colectiva que garante un nivel de vida suficiente e sostible. O federalismo supón a distribución de competencias entre os distintos niveis de organización da xestión colectiva, de modo que cada un deles teña soberanía para exercer as súas competencias.

A socialización dos medios de produción da unha nova dimensión ós distintos niveis de xestión democrática. Igualmente, a federalidade pode facer posibles distintos ritmos en el proceso de socialización segundo os niveis, pero a articulación federal de dicho proceso é condición para a súa viabilidade. O proceso de construción federal do socialismo irá cambiando a natureza da federalidade: O resultado será a transformación paulatina da federalidade política en federalidade social, na sociedade comunista á que aspiramos.

A solución democrática dos conflitos históricos pasa polo recoñecemento da diversidade territorial, lingüística e cultural que ocasionou reivindicacións nacionais nos dous últimos séculos. Pero esa solución democrática non pode fundamentar os dereitos políticos na identidade nacional, senón na igualdade básica de todas as persoas e na protección de todos os seus dereitos. A constitución dun Estado Federal debe conter un núcleo de dereitos políticos, económicos e sociais iguais para todos os cidadáns, con independencia de onde residan.

O concello é a base da construción do Estado, con competencias que deben garantir os servizos sociais básicos ós traballadores. Debe converterse na administración que regule a participación na xestión dos servizos e no exercicio dos dereitos.

O noso modelo de estado

Dereito de autodeterminación

O federalismo, unha aposta vital

Cidadanía e federalismo republicano

Socialización dos medios de produción e modelo de estado

Identidade nacional e conflito

Descentralización administrativa e municipalismo

1 Un pacto federal

Pacto federal libre e democrático

2
3 Defendemos un Pacto Federal que faga dos dereitos sociais, ambientais e a solidariedade
4 interterritorial una responsabilidade compartida. A súa base, un sistema fiscal con unidade e
5 xestión compartida da protección social, das políticas de loita contra a desigualdade e da
6 administración e protección dos recursos naturais. Fundado nos seguintes principios:

- 7
8 • Principio de subsidiariedade. Que a potestade recadatoria e de xestión se faga no
9 territorio, coa mesma carga fiscal e aportación solidaria que no resto do Estado.
10 • Principio de homoxeneidade. Fiscalidade dependente dos ingresos de cada persoa e
11 non do territorio onde resida.
12 • Principio de redistribución equitativa. Descontados os gastos federais, cada
13 comunidade recibirá a parte proporcional que lle corresponda, con criterios
14 obxectivos, como poboación e extensión territorial. Que cada quen reciba segundo as
15 súas necesidades e aporte segundo a súa renda.
16 • En consecuencia, garantíranse:
17 • A caixa Única da Seguridade Social,
18 • A eliminación do sistema de concertos fiscais.
19 • Os dereitos sociais e laborais universais de todas as persoas.
20 • República federal, solidaria e participativa

21
22 A Monarquía expresa o poder da oligarquía hexemónica. que fixo retroceder os dereitos
23 políticos, sociais, laborais, económicos e medioambientais, deixando en papel mollado os
24 dereitos máis importantes da Constitución. A opacidade da casa real no manexo das contas
25 públicas e o castigo ás críticas á coroa, reforzan o déficit democrático.

*A monarquía
“obsoleta”*

26
27 Agrávase ese déficit pola erosión que provoca o neoliberalismo. Erosión dos dereitos civís e
28 políticos a raíz do xiro autoritario amparado na loita antiterrorista.

29
30 Un republicanismo construtivo e una Constitución para a III República deberían retomar os
31 contidos avanzados incorporados na Constitución actual, para facer deles dereitos legalmente
32 esixibles. Pero ese non é o noso límite. Queremos un estado federal, democrático e solidario,
33 baseado no interese social, con mecanismos participativos amplos en todos os niveis da
34 sociedade, superando o déficit democrático da Constitución de 1978. Precísase unha reforma
35 constitucional. para avanzar cara á democracia directa. Son puntos irrenunciáveis:

*Cara a III
República*

- 36
37 • A primacía do poder civil e a soberanía popular sobre todas as institucións.
38 • A eliminación do sexismo e incorporación da muller como elemento visible.
39 • carácter laico del Estado e dos servizos públicos. Non á relixión na Escola.
40 • A eliminación da tutela do Exército sobre a Constitución baixo o mando do Goberno. A
41 renuncia á guerra como instrumento da política.
42 • Un sistema electoral proporcional.
43 • Un referendo para decidir a forma do Estado. Abrir un debate para crear unha
44 Asemblea Constituínte da III República.

45
46 Falar de III República é falar de futuro, y á vez de Memoria Histórica, que é memoria
47 democrática. É defender o que representou a experiencia republicana como un intento de
48 avance democrático e transformación social. Seguiremos traballando para lograr a anulación
49 definitiva dos xuízos do franquismo. Se os Tribunais españois non resolven a reparación das
50 vítimas do franquismo, levaremos o tema ós Tribunais europeos e internacionais, no marco
51 do dereito internacional humanitario.

POLÍTICA DE CONVERXENCIA

O esgotamento das formas tradicionais das organizacións políticas está na cerna da creación de Esquerda Unida, a partires da política acordada no XII Congreso do PCE. En consonancia con esta decisión, en Galicia o PCG impulsou a creación de Esquerda Unida para tentar aglutinar a esquerda do noso país e facelo cunha fórmula política innovadora, quen de reunir conflito social e expresión política, o social e o político, ao servizo da transformación social.

Esquerda Unida se insire na nosa tradición histórica de establecer estratexias de intervención social unitarias, é se constitúe como a ferramenta para o traballo unitario no político e no social, ferramenta de intervención na loita de clases que non cesa de agudizarse nestes tempos, e espazo que serve ao proceso de acumulación de forzas para fornecer a confianza das e dos traballadores nas súas propias forzas e que metaboliza os intereses da clase nas propostas e valores que emanan do noso programa.

Sirva a elocuencia de dous exemplos: no reparto da riqueza social producida polos traballadores e traballadoras as cifras para o Estado din que os salarios representan o 46% do PIB pero supoñen o 80% da recadación do IRPF; ou a economía mergullada, a cal se estima nun 23% do PIB, cantidade que suporía o equivalente a uns 240.000 millóns de euros, que representan unha perda na recadación tributaria da orde duns 80.000 millóns de euros, cantidade suficiente para colmar o déficit de gasto social que temos coa UE.

Tras os últimos anos de desnaturalización do proxecto tanto no ideolóxico canto no político (subalternidade ao PSOE e institucionalismo), a IX Asemblea Federal de IU permitiu comezar o traballo de recuperación dos sinais de identidade máis característicos dunha organización que naceu e se desenvolveu para a transformación social. O traballo de cohesión e hexemonía en EU desenvolvido polo PCG ten resultado fundamental para acadar o resultado obtido en Galicia, onde case o 90% das e dos delegados á IX Asemblea Federal o foron subscribindo as nosas teses políticas, isto é, o documento a prol dunha IU anticapitalista, republicana e federal, organizada como movemento político e social. Non obstante, aínda son demasiadas as eivas a superar para acadar unha EU que sexa acorde co ambicioso proxecto emanado das teses da IX Asemblea Federal e da IX Asemblea Nacional.

O PCG ten que continuar a ser o elemento da centralidade en EU, ao proporcionar a ista a militancia organizada dos seus cadros, que co seu traballo, análises e propostas consoliden e amplíen a hexemonía do Partido no seo de EU e, xa que logo, a capacidade para dirixir e artellar a pluralidade política e social que compón EU.

O proceso da refundación da esquerda se constitúe nun dos eixos de traballo da meirande importancia para EU e para o PCG nestes tempos de impotencia do conxunto das forzas políticas de esquerda no noso país, sancionada coa vitoria electoral do PP. Impotencia e baleiro definen o campo das esquerdas en Galicia.

A refundación é un proceso de converxencia política e social para aglutinar aos sectores sociais máis críticos. Xa no documento político do XI Congreso do PCG falabamos de desenvolver unha política unitaria ao redor do *pulo ás políticas de converxencia anticapitalista*. Hoxendía aquel análise cobra unha maior forza diante da actual situación de crise económica e social.

*ESQUERDA
UNIDA, forza
política anovadora*

*EU expresión dos
intereses das clases
traballadoras*

*Recuperación de
IZQUIERDA
UNIDA*

*Valor do traballo
do Partido*

*Refundación da
esquerda,
prioridade e
importancia*

1 Cómpre dar pasos para superar o actual baleiro político derivado do *secuestro* do Hórreo por
2 3 forzas políticas, que apenas poden configurar dous posibles gobernos obrigados a
3 desenvolver unha soa política, a derivada do Consenso de Bruxelas, parella do de
4 Washington. Consenso que da fundamento ás políticas neoliberais que aplican todos os
5 gobernos posibles no país e no Estado. No noso país, a realidade amosou que tanto o PP
6 como a Xunta do bipartito teñen demasiados fíos de continuidade como para marcar unha
7 diferenza apreciable para o país invisible, ese país crítico que non atopa referente político nen
8 ten representación nas actuais institucións.

9
10 Mención aparte merece o actual proceso de desencantamento que está a padecer o BNG,
11 coa voadura das pontes cos sectores sociais que alimentaron o seu crecemento na última
12 quincena do século XX, a causa da súa veloz, disciplinada e estéril adaptación aos angostos
13 límites da política que permite o capital.

14
15 Un dos elementos sobranceiros que axudan a explicar a incomunicación entre unha esgotada
16 e inane representación política e as loitas sociais que se dan polo país adiante nesta
17 situación de crise económica e social e a que deriva da cesura aberta, da fenda non salvada,
18 entre o social e o político. As loitas sociais non teñen un referente político que as exprese
19 dentro dun proxecto global alternativo para Galicia. O proceso da refundación da esquerda ten
20 que tentar salvar a nosa invisibilidade e facernos gañar creto.

21
22 Temos que facer visible e real para as loitas sociais a nosa proposta programática, a súa vez
23 enriquecida na relación e a confluencia con esas loitas. Desta maneira poderemos erosionar
24 a situación de baleiro actual, no que a bancarrota das políticas neoliberais, coa creba do
25 actual modelo de acumulación capitalista, non supón en modo algún a posta en cuestión da
26 actual representación política, que segue cuasimonopolizada polas 3 forzas políticas con
27 representación no Hórreo e na case totalidade dos concellos.

28
29 Para desenvolver a nosa proposta programática de transformación social necesitamos encetar
30 unha política de alianzas. Debemos enfrontar esta necesidade de maneira crítica e sen
31 apriorismos. Van ser as nosas coincidencias nas loitas sociais, nas mobilizacións e nas
32 propostas programáticas as que nos entreguen pistas fiables acerca de con que aliados
33 contamos para desenvolver a nosa política.

34
35 Esquerda Unida ten que, de resultas do proceso de refundación, propiciar a creación dun
36 novo suxeito político e social, que sexa quen de *refacer unha verdade esnaquizada*, devolver
37 ao horizonte de transformación social a condición de verosímil e a de necesario.

38
39 Os elementos para elo pasan pola adquisición de coñecemento crítico das actuais relacións
40 sociais de produción capitalistas, que hoxendía afectan a todos os eidos da vida social; pola
41 nosa presenza organizada nas diferentes expresións de conflito social, inherentes ao modo de
42 produción capitalista, nomeadamente as que atinxen ao mundo do traballo; a radicalidade da
43 nosa produción analítica e programática; o emprego dos mecanismos da democracia
44 participativa para facer máis forte a nosa organización; a determinación de propiciar o
45 meirande grao de relación cos diversos movementos sociais e coas outras expresións
46 políticas anticapitalistas existentes no noso país. En resumo, facer feraz a a tese sexta de
47 Benjamin, *esforzarse por arrincar de novo á tradición ao conformismo que pretende*
48 *asoballala*, e entón xerar espazos de encontro, de análise, de proposta e aprendizaxe
49 colectivo a partires das loitas sociais que todos os días se suceden no noso país. Tender a
50 man, dende a fortaleza das nosas conviccións, para artellar unha converxencia das forzas do
51 traballo, dos movementos sociais e do eido cultural, quen de erguer unha alternativa nacional
52 e de esquerdas anticapitalista.